

Kościół hierarchiczny spełnia swoją potrójną misję na świecie, organizując swoją działalność zgodnie z przepisami prawa kanonicznego, które gwarantują każdemu członkowi wspólnoty katolickiej wszystkie niezbędne środki do zbawienia. Jak Ojciec Święty jest absolutnym suwerenem na świecie, którego władza jest ograniczona jedynie prawem Bożym, podobnie i biskup diecezjalny na terenie powierzonej mu diecezji realizuje własną, zwyczajną i bezpośrednią władzę, będąc ograniczonym wyłącznie prawem kanonicznym lub dekretem Papieża (por. kan. 381). Proboszcz pełni swoją posługę duszpasterską pod władzą biskupa diecezji (por. kan. 519). To właśnie biskup ma prawo niezależnie od nikogo mianować proboszcza danej parafii (por. kan. 523). † Kanon 522 zobowiązuje biskupa do mianowania proboszcza na czas nieokreślony, nieograniczony, ponieważ proboszcz, zgodnie z tym kanonem, musi mieć stabilność urzędu. Dopiero dekret Konferencji Episkopatu (zatwierdzony przez Ojca Świętego) daje biskupowi diecezji prawo – w żadnym wypadku obowiązek – mianowania proboszcza w parafii na określony czas.

Mianowany na parafię proboszcz bez przeszkód wykonuje swoją posługę duszpasterską dla duchowej korzyści wiernych do ukończenia 75 roku życia.

Po osiągnięciu tego wieku zobowiązany jest zwrócić się do biskupa z wnioskiem o dymisję (por. kan. 538). Biskup ma prawo albo przyjąć dymisję, albo poprosić proboszcza dalej wykonywać swoją posługę w parafii.

Wyłącznie biskup diecezji ma prawo oceniać jakość i korzyści dla wiernych posługi duszpasterskiej proboszcza w parafii (por. kan. 1740, 1742, 1748). Kierując się wspomnianą oceną biskup ma prawo zwolnić proboszcza z obowiązków w parafii w celu powierzenia mu innych obowiązków. Mając na uwadze stabilność urzędu proboszcza w danej parafii, prawo kanoniczne bardzo dokładnie określa procedurę na wypadek, gdyby biskup diecezji chciał zmienić proboszcza w parafii.